

[Ole Bjørn Kraft.]

ladt at varetage mellemstandens interesser, er derfor — for at sige det mildt — højst uheldigt valgt.

Jeg må måske i denne forbindelse anføre, at det nu vil være nødvendigt at se på hele spørgsmålet om den inflationsbegrænsende virkning af en overbalancering af statsregnskabet udfra en ny synsvinkel. Forholdet er det, at der, således som pristallet nu udregnes, ikke vil kunne opkræves nye skatter, uden at det får omkostningsniveauet til at stige, og så er vi lige vidt. Det konservative folkeparti ser derfor — vi deler på dette område det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards opfattelse — helst, at staten undlader denne overbalancering, også fordi det jo har vist sig, at de penge, man opkræver, indirekte frister staten til at forøge udgifterne, og at man så ved en eventuel nedsettelse af skattebyrden yder et bidrag til at holde omkostningsniveauet i ro, eventuelt får omkostningsniveauet til at falde.

Mit parti kan ikke se, at der er megen mening i, megen begrundelse for at pine 100 mill. kr. ud af skatteborgerne med det formål at begrænse inflationen, når staten samtidig med rund hånd udlover 100 mill. kr. af de på Marshallkontoen bundne midler.

Må jeg i denne forbindelse iøvrigt minde om det råd, den amerikanske Marshalladministration officielt har givet Marshalllandene med hensyn til de her bundne midler, efter at devalueringen har fundet sted. Dette råd lyder således:

„Den tendens til inflatorisk pres, der er opstået i visse lande som følge af devalueringen, fremkalder et stort problem. Hvis det inflatoriske pres stiger, vil det være nødvendigt, at Marshallpengene anvendes til afskrivning på landenes statsgæld fremfor at blive anvendt til industrielle eller landbrugsmæssige udvidelser. Marshalladministrationen — ECA — forventes kun i meget langsomt tempo at ville gå med til en større frigivelse af de indbetalte Marshallpenge, indtil den pengemæssige situation er blevet afklaret i de forskellige lande.“

Se, højtærede statsminister, denne udtalelse fra Marshalladministrationen har nok så megen interesse som det, ministeren læste op om, hvad man i Paris har erklæret om situationen i Danmark for længere tid siden. Thi det, den højtærede statsminister her beskæftigede sig med, vedrørte fortiden, medens det er dette, som jeg her har citeret, der er af afgørende betydning for fremtiden.

Regeringen vil ikke kunne påstå, at det konservative folkeparti i de to samlinger, der

er forløbet siden valget i 1947, ikke har vist vilje til at acceptere det regeringsgrundlag, som var blevet skabt, og til at medvirke til, at rigsdagen kunne udføre nyttigt arbejde og nå positive resultater. Vi gjorde straks fra begyndelsen vore forudsætninger for dette samarbejde klart, og så længe dette accepteredes fra regeringens side, fandt den det konservative folkeparti som en opposition, der ikke veg tilbage for at tage sin del af ansvaret for de overenskomster, der blev sluttet mellem regeringen og partierne. Jeg har måske lov til uden at være ubeskedent at sige, at vor medvirken ikke har været uden indflydelse på de resultater, der er blevet opnået. Når vi har kunnet deltage i dette samarbejde, skyldes det, at regeringen ikke er blevet stående på det, som den egentlig ønskede. Jeg må måske erindre om, at praktisk talt alle de respektive love er blevet fremsat til uforandret forlængelse, men gennemført i betydelig lempet skikkelse. Der var således gensidig forhandlingsvilje tilstede. Men statsministerens udtalelse til det konservative folkeparti i går må jeg betragte som en tilkendegivelse af, at denne samarbejdsvilje ikke nu er tilstede overfor den del af lovgivningen, som ved den økonomiske udvikling har fået en så afgørende betydning for, hvorledes vilkårene for den danske befolkning vil komme til at forme sig i fremtiden.

Regeringen opsagde samarbejdet. Den holdning, vi indtager overfor den økonomiske politik, kan ikke komme regeringen overraskende, thi den politik, som vi i dag står på, er den samme, som vi hele tiden har forfægtet. Det er vor opfattelse, at hvis regeringen får sin vilje med hensyn til den økonomiske politik, som den har proklameret og underbygget ved sine taler og lovforslag, vil der, hvad enten det er tilsigtet eller ikke, åbnes en dør for en udvikling, der i det lange løb vil undergrave og forandre det samfundssystem, som vi tror er det bedste for samfundet, og som det er det konservative folkepartis hensigt og pligt at beskytte og udvikle. Blot et eksempel herpå. Vor samfundøkonomis sundhed afhænger af den opsparing, d. v. s. investering, der finder sted. Denne opsparing er det ikke staten, men derimod et frit erhvervssamfund og de enkelte borgere, der skal foretage. Hvis den politik, der føres, enten umuliggør det eller nedsætter lysten og evnen dertil, vil det til sidst blive staten, der gennem skattepolitikken må træde til, men dette vil hurtigt blive ensbetydende med en statsdirigering af erhvervslivet.

Vi tror ikke, at den nuværende politiske